

Петар Матиовић

ЕКСКУРЗИЈА ВЕДРИНЕ

ИСПОВЕСТ ПРЕВАРАНТКИЊЕ

Из освете сам то урадила, твоја немост била је плаво-решеткаста,
личио си на тужно подне олично у коњској лобањи на сметлишту...
отишла сам јер си волео своју љубав према мени, *не мене!*,

и кад се то десило, жуто стакло неба распукло се у парампарчад,
остао си у соби, међу зидовима у сукобу, опустошеним белинама,
доцније си говорио да су те извукли хормони светлости,

и срели смо се опет, причала сам да је човек нарушена паралела,
а ти, на расанку, погледао си у небо (као да је то лако) рекавши:
Овој ноћи недостијаје мало митологије, мало бродолома.

КОФЕРИ ЦИМА ЦАРМУША

Видим себе као путницу, са црвеним коферима
у црно-белом филму, говорила је постарија девојка
која већ деценијама не излази из свог стана.

Моје лице бива узнемирено пешкирима мотелске хигијене,
гнојне бубуљице појаве се баш у препуним купеима
кад се не бих либила бити плен младих јастребова.

Ослушкујем мелодију њене наравије седећи спрема окна
које осматра напуштenu железничку станицу преко пута:
Вагони изваљени попут гмизаваца крај мртвих колосека.

Гасећи жар-птицу рончила у боци јулског пива, у трену
сетим се, а ни сам не знајући што, кафанске флоскуле:
до престанка невиности, жене су доиста генијална бића.

WITHOUT SHAVING

Између нас згужвани а чисти чаршави
Ми – на супротним ободима кревета
У поразном руменилу лица

Између рупица ролетни избија зрак
Светлећих реклама
Друмске пумпе и запарложеног мотела

Ко две сенке без тела ћутимо

Нико није променио фреквенцу
што изгубила је радио станицу
И сада слушамо само тихо шуштање

Зрикавци у акустици мотела
Прометна вибрација прозора

И ништа се не дешава између нас
И ноћ лагано узмиче
И узмичу наше сенке

Стид гмиже унутар тела
То је паук у бежању са зида

ПИСМО

(*делимично по Ремарку*)

Почетак је априла, а зима још увек траје
у овим крајевима – местимични покрети снега,
циклус завичајних птица сведен на меру стрехе.

Неће дуго трајати ова хладноћа, говорим
кварталном надом. Екскурзија ведрине,
то небо као да је пренесено из неког другог доба,
из Лисабонске приче, из оног кадра
кад никако да падне одлука – сивило,
или плавет.

Јуче, у повратку с посла, онај наш брег
био је опседнут светлошћу,
Ма, верзија од сунца, како ти би рекла,
а иста она сухомразица коју препознајем
у Хајделбергу из твог мејла.

Овде лед светлуца и без месечине, повремено
чујем новембар и његово лишће. Кад зашупти,
помислиш да ти се судбина примиче.

Одржава ме осећање привремености. Још увек те волим.

ЖУДЕЊИ ЗА ЖЕНСКИМ ПИСМОМ

Покушавам написати песму којом би била задовољна.
Лежи у кревету у тихо осветлајој соби и ја је посматрам
У полусенкама које мењају положај у складу са надимањем завесе.

Мислим о речима које морају бити обле и меке, лакше од хлеба,
А пуније од сапунских мехура да се не би расприле у трену.
Језик би по њима требало бешумно да клизи.
Као кад сиђем низ благу падину асфалта лером.

У овом часу волео бих имати снагу женског писма.
Чујем жлезде како пулсирају дубоко скривене
у унутрашњости њеног тела.

Она и ја имамо једног анђела (она говори *анжела*), овисника емоције.
У овој тишини она слуша мој крвоток који убрзава струјање да би
написао песму.

И то све у сну.

КЛАУБЕР БР. 8

Отварам врата, било која,
а предели унутрашњости у трену смене се
у Клаубер број осам.

Скривени од света у антикној згради Дорћола,
у стану најмљеном на ноћ, где чујеш ветар
и голубове у трсци коју открива плафон,

тамо је узмицала пред собном флором:
*У месечници, не додирујем биље –
увенуће.*

Питам је шта за нас значи што осећам
како мења мирис у циклусу.

*Не знам, говори мазним шапатом
та студентица психологије, Не мудруј...
А и њусији њо... Хајде... Љуби ме саг!*

И која год врата да отворим након тога,
свестан празне трансценције у тим унутрашњостима,
затекне ме призор њених мириса у меандрирању.

ПРОВАЛИ МЕСЕЦ

*What A Little Moonlight Can Do
Billie Holiday*

Ноћу одлазимо у низине, избивамо у шумореде крај речица,
мириси нас уходе – слаба астма пора што широко захватише испарења
данас после пљуска над нашим малињацима.

Као у холивудским филмовима – тјунер празни акумулацију *макине*,
пријем стално шушти, од звезданих маглина спокојно веју свици:
хијеромантија тела – блесци у води, заборављени нарциси.

Само напољу то радимо, на нехотичним обалицама Мораве,
и адицама Рзава, синоћ уз луну, *уф, како је менстируирала!*,
опцртала је облаке над његовим раменима... *Ма, луда је била...*

Завршио је, обрисао зној у надлактице, запалио цигарету, ћутао
/сасвим урбано – посткоитална депресија/: И тад, слатак је
неопростиво... Каже, заблента у скоруп реке: *Провали месеци!*

МОРАВСКИ АНГЕЛ

*Сваки је анђеол стираиан
Р. М. Рилке*

Слетео си на обалу реке, крај љубавника,
зато те и нису приметили,
Месец, опажен као крвав, био је хитнут
иза левог рамена жене.

Први пут виђено
И осетио си завист према телесности
Изнанађујуће зар не
А учен си да је тело пошаст
Оптерећен кривицом пренуо си се
Ништа ту није било јасно

Јер, ко си Ти?

Ниси разумео зашто је тело казна
Зашто је добро бити анђеол
Ако осећаш призор
А шта ако постанеш човек
Ако разумеш оне који се моле
Јеси ли анђеол